DOMSTOLENS DOM
av den 7 februari 1985*

I mål 135/83

har Raad van Beroep i Zwolle till domstolen gett in en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 177 i EEG-fördraget i det mål som pågår vid den nationella domstolen mellan

H. B. M. Abels

och

Styrelsen för Bedrijfsvereniging voor de Metaalindustrie en de Electrotechnische Industrie.

Begäran avser tolkningen av rådets direktiv 77/187 av den 14 februari 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter (EGT nr L 61, s. 26, fransk version; svensk specialutgåva, del 05, volym 02).

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden Mackenzie Stuart, avdelningsordförandena G. Bosco, O. Due och C. Kakouris samt domarna T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot och R. Joliet,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn,
justitiesekreterare: H. A. Rühl, avdelningsdirektör,

**

* Rättegångsspråk: nederländska.

** som beaktat yttrandena från
— sökanden Abels, genom advokaten J. van der Hel,
— svaranden Bedrijfsvereniging voor de Metaalindustrie en de Electrotechnische Industrie, under det skriftliga förfarandet genom advokaten J. H. Meijs och under den muntliga förhandligen genom advokaten W. M. Levelt-Overmars,
— den nederländska regeringen, under det skriftliga förfarandet genom advokaten I. Verkade och under den muntliga förhandlingen genom advokaten A. Bos, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten L. A. D. Keus,
— den danska regeringen, genom advokaten L. Mikaelsen, i egenskap av ombud,
— den franska regeringen, genom advokaten G. Boivineau, i egenskap av ombud,
— Europeiska gemenskapernas kommission, genom advokaten M. Beschel, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten F. Herbert,
och som hört generaladvokatens förslag till avgörande, framlagt vid sammanträde den 8 november 1984,

meddelar följande

dom

DOMSKÄL

1 Genom beslut av den 28 juni 1983, som inkom till domstolen den 11 juli 1983, har Raad van Beroep i Zwolle, i enlighet med artikel 177 i EEG-fördraget, ställt två frågor om tolkningen av artiklarna 1.1 och 3.1 i rådets direktiv 77/187 av den 14 februari 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter (EGT nr L 61, s. 26, fransk version; svensk specialutgåva, del 05, volym 02).

2 Dessa frågor har uppkommit inom ramen för ett förfarande som inletts av H. B. M. Abels mot styrelsen för Bedrijfsvereniging voor de Metaalindustrie en de Electrotechnische Industrie (fackförbundet för metallindustrin och den elektroniska industrin, nedan kallat "Bedrijfsvereniging").

3 Sökanden i målet vid den nationella domstolen var anställd hos andelsbolaget Machinefabriek Thole BV (nedan kallat "Thole"), i Enschede, då detta bolag genom flera på varandra följande beslut från Arrondissementsrechtbank i Almelo beviljades "surséance van betaling" (anstånd med betalning), först interimistiskt, den 2 september 1981, och sedan slutligt den 17 mars 1982, innan det försattes i konkurs den 9 juni 1982. Inom ramen för konkursförfarandet överläts företaget Thole, genom ett avtal som ingicks av konkursförvaltaren, med verkan från den 10 juni 1982, till andelsbolaget Transport Toepassing en Produktie BV (nedan kallat "TTP"), i Enschede, som fortsatte att driva företaget och övertog merparten av arbetstagarna, däribland Abels.

4 Eftersom Abels varken erhöll lön från Thole eller TTP under perioden den 1-9 juni 1982 och inte heller semesterersättning för den semester han hade intjänat under det aktuella året eller en proportionell del av lönetillägget vid slutet av året, försökte han få dessa belopp utbetalda av Bedrijfsvereniging som, enligt hans uppfattning, enligt nederländsk lagstiftning hade en subsidiär skyldighet att betala dem.

5 Hans begäran avslogs med motiveringen att enligt artiklarna 1639.aa och 1639.bb i den nederländska civilrättsliga lagstiftningen Burgerlijk Wetboek, vilka infördes genom lag av den 15 maj 1981 för genomförandet av direktiv 77/187, skulle Tholes skyldigheter gentemot arbetstagarna på grund av

anställningsavtalen uppfyllas av TTP och att det därför saknades anledning för Bedrijfsvereniging att inträda i dessa förpliktelser.

6 Direktiv 77/187, som rådet antog på grundval av bl.a. artikel 100 i fördraget, skall enligt ingressen i direktivet skydda "arbetstagarna vid byte av arbetsgivare, särskilt för att säkerställa att deras rättigheter skyddas". För detta syfte förskrivs i artikel 3.1 i direktivet att "överlåtarens rättigheter och skyldigheter på grund av ett anställningsavtal eller ett anställningsförhållande som gäller vid tidpunkten för överlåtelsen... skall till följd av sådan överlåtelse övergå på förvärvaren". Artikel 4.1 säkerställer de berörda arbetstagarnas skydd mot uppsägning från överlåtarens eller förvärvarens sida, men hindrar dock inte "uppsägningar som sker av ekonomiska, tekniska eller organisatoriska skäl där förändringar i arbetsstyrkan ingår". Dessutom föreskriver artikel 6 i direktivet vissa skyldigheter för överlåtaren och förvärvaren när det gäller att informera och konsultera representanterna för de arbetstagare som berörs av överlåtelsen. Slutligen förskrivs i artikel 7 att direktivet inte skall påverka "medlemsstaternas rätt att tillämpa eller utfärda lagar eller andra författningar som är gynnsammare för arbetstagarna".

7 Abels överklagade Bedrijfsverenigings beslut till Raad van Beroep i Zwolle som, då den ansåg att avgörandet berodde på tolkningen av vissa bestämmelser i direktiv 77/187, förklarade målet vilande och ställde följande tolkningsfrågor till domstolen:

"1. Omfattar tillämpningsområdet för artikel 1.1 i direktiv 77/187/EEG även en situation där överlåtaren av ett företag har försatts i konkurs eller har beviljats "surséance van betaling" (anstånd med betalning)?

Om den första frågan besvaras jakande:

2. Skall artikel 3.1 i direktiv 77/187/EEG tolkas så att överlåtarens skyldigheter, vilka vid överlåtelsen överförs till förvärvaren, också inbegriper de skyldigheter på grund av ett anställningsavtal eller ett anställningsförhållande som har uppkommit före tidpunkten för överlåtelsen i den mening som avses i artikel 1.1?"

Den första frågan

Definitionen av direktivets tillämpningsområde

8 När det gäller den första frågan finns det anledning att inledningsvis fastställa att enligt ordalydelsen i artikel 1.1 i direktiv 77/187, vari direktivets materiella tillämpningsområde definieras, skall direktivet "tillämpas vid överlåtelse av ett företag, en verksamhet eller del av en verksamhet till en annan arbetsgivare genom lagenlig överlåtelse eller fusion", varvid det sistnämnda inte är aktuellt i detta mål. Frågan syftar i huvudsak till att utröna huruvida denna definition omfattar det fall då överlåtaren av företaget har försatts i konkurs eller har beviljats "surséance van betaling" och företaget i fråga ingår i konkursboet eller omfattas av "surséance van betaling".

9 Enligt sökanden i målet vid den nationella domstolen, den nederländska regeringen och kommissionen avses med uttrycket "overdracht krachtens overeenkomst", som förekommer i den nederländska versionen av direktivet, att direktivets tillämpningsområde är begränsat till att enbart omfatta överlåtelser som sker genom frivilligt ingångna avtal, vilket utesluter varje överlåtelse som sker inom ramen för ett rättsligt förfarande som antingen syftar till en samlad och tvingande försäljning av gäldenärens tillgångar eller till att övervinna gäldenärens finansiella svårigheter i syfte att förhindra en sådan försäljning. Nämnda förfaranden omfattas inte, även om det rör sig om en frivillig försäljning, eftersom det väsentliga kännetecknet avtalsfrihet saknas genom att överlåtelsen kräver domstolens medverkan och eftersom såväl försäljningens formella som materiella innehåll bestäms genom avvägning mellan olika intressen, vilket är karakteristiskt för dessa förfaranden.

10 Bedrijfsvereniging och den danska regeringen har däremot gjort gällande att den omtvistade bestämmelsen, när den tolkas enligt ordalydelsen, inte ger något stöd för antagandet att en överlåtelse som sker inom ramen för en försäljning som företas av en konkursförvaltare, eller av en gäldenär som har beviljats "surséance van betaling", inte skulle omfattas av direktivets tillämpningsområde.

11 En jämförande undersökning av de olika språkversionerna av ifrågavarande bestämmelse visar att det föreligger terminologiska skillnader i dessa versioner vad gäller övergång på grund av överlåtelse. Medan versionen på tyska ("vertragliche Übertragung"), franska ("cession conventionnelle"), grekiska ("*συμβατική εκχώρηση*"), italienska ("cessione contrattuale") respektive nederländska ("overdracht krachtens overeenkomst") tydligt endast hänvisar

till överlåtelser som är resultatet av ett avtal, vilket således gör det möjligt att fastställa att andra former av överlåtelser, som t.ex. överlåtelser som är resultatet av en förvaltningsåtgärd eller ett domstolsbeslut, är uteslutna, tycks versionen på engelska ("legal transfer") respektive danska ("overdragelse") ge stöd för ett vidare tillämpningsområde.

12 Det finns dessutom anledning att notera att innebörden av begreppet lagenlig överlåtelse skiljer sig åt i de olika medlemsstaternas konkurslagstiftning, vilket framgår av detta mål. Medan man i några medlemsstater under vissa omständigheter anser att en försäljning som sker inom ramen för ett konkursförfarande är en normal lagenlig försäljning, även om en rättslig myndighets ingripande krävs före det att ett sådant avtal ingås, utgår andra rättsordningar under vissa omständigheter från att försäljningen sker i kraft av en offentlig myndighets beslut.

13 Mot bakgrund av dessa skillnader går det inte att bedöma den omtvistade bestämmelsens räckvidd enbart på grund av dess ordalydelse. Dess innebörd måste följaktligen fastställas med beaktande av direktivets uppbyggnad, dess plats i det gemenskapsrättsliga systemet i förhållande till konkursbestämmelserna och dess syfte.

Förhållandet mellan direktivet och konkurslagstiftningen

14 Av ovanstående citerade stycken i ingressen till direktiv 77/187 framgår att syftet med direktivet är att skydda arbetstagarna för att säkerställa deras rättigheter vid företagsöverlåtelse.

15 Konkurslagstiftningen kännetecknas av särskilda förfaranden som syftar till en avvägning mellan olika inblandade intressen, särskilt de olika fordringsägarnas intressen. Detta innebär att det i alla medlemsstater kan finnas särskilda bestämmelser som, åtminstone delvis, avviker från andra mer allmänna bestämmelser, inbegripet bestämmelserna i sociallagstiftningen.

16 Konkurslagstiftningens specifika karaktär, som framgår av samtliga medlemsstaters rättsordningar, återspeglas även i gemenskapsrätten. I artikel 1.2 d i rådets direktiv 75/129 av den 17 februari 1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar (EGT nr L 48, s. 29, fransk version; svensk specialutgåva, del 05, volym 01), vilket liksom direktiv 77/187 antogs för att uppnå målen i artikel 117 i fördraget, före-

skrivs uttryckligen att det direktivet inte är tillämpligt på arbetstagare som drabbas på grund av nedläggning av ett företags verksamhet "till följd av ett rättsligt beslut". Dessutom har konkurslagstiftningens specifika karaktär kommit till uttryck i rådets direktiv 80/987 av den 20 oktober 1980 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagarna vid arbetsgivarens insolvens (EGT nr L 283, s. 23, fransk version; svensk specialutgåva, del 05, volym 02). Genom det direktivet infördes ett garantisystem för betalning av utestående lönefordringar, som även är tillämpligt på företag som har försatts i konkurs.

17 Härtill kommer att reglerna om konkursförfaranden och motsvarande förfaranden är mycket olika i de olika medlemsstaterna. Detta, tillsammans med det faktum att konkurslagstiftningen i såväl medlemsstaternas rättsordningar som gemenskapsrätten är underkastad särskilda regler, gör att det möjligt att dra slutsatsen att för det fall avsikten hade varit att direktivet även skulle vara tillämpligt på överlåtelser av företag som sker inom ramen för sådana förfaranden, så skulle det ha innehållit en uttrycklig bestämmelse om detta.

Syftet med direktivet

18 Denna tolkning av direktiv 77/187 följer också av en undersökning av dess syfte. Av ingressen i direktivet framgår att skyddet av arbetstagarna vid överlåtelse av företag, vilket direktivet skall säkerställa, skall ses mot bakgrund av den "ekonomiska utvecklingen" och nödvändigheten av att, vilket anges i artikel 117 i fördraget, "främja förbättringar av arbetstagarnas arbetsvillkor och levnadsstandard och därigenom möjliggöra en harmonisering samtidigt som förbättringarna bibehålls". Såsom kommissionen med rätta har anfört är syftet med direktivet således att förhindra att omstruktureringar sker inom den gemensamma marknaden som missgynnar de berörda företagens arbetstagare.

19 Parterna är oense när det gäller bedömningen av huruvida den ekonomiska och sociala verkan av en eventuell tillämpning av direktivet vid konkurs eller ett motsvarande förfarande, skulle gynna eller missgynna arbetstagarnas intressen.

20 Bedrijfsvereniging och den danska regeringen anser att direktivet är tillämpligt i en sådan situation eftersom det är just de löntagare vars arbetsgivare har försatts i konkurs som har störst behov av skydd, och att dessutom,

när detta skydd säkerställs, både arbetstagarna och konkursförvaltaren normalt är mer benägna att fortsätta att driva företaget till dess att en överlåtelse kan genomföras.

21 Den nederländska regeringen och kommissionen har å andra sidan hänvisat till vissa ekonomiska följder som skulle missgynna arbetstagarnas skydd om direktivet skulle vara tillämpligt på överlåtelser av företag vid konkurs eller "surséance van betaling". En sådan utvidgning av direktivets tillämpningsområde skulle, enligt deras uppfattning, kunna avhålla en eventuell förvärvare från att överta företaget på villkor som är godtagbara för konkursboets samtliga fordringsägare som, i ett sådant fall, skulle vara hänvisade till att sälja företagets tillgångar separat.

22 Dessa skillnader i bedömningen visar att det, på den ekonomiska utvecklingens nuvarande stadium, råder stor osäkerhet om verkningarna på arbetsmarknaden av överlåtelser av företag i fall då arbetsgivaren är insolvent och vilka åtgärder som är lämpligast att vidta för att på bästa sätt skydda arbetstagarnas intressen.

23 Av ovanstående följer att man inte kan utesluta en allvarlig risk för en allmän försämring av arbetstagarnas arbets- och levnadsvillkor, i strid mot fördragets sociala mål. Man kan således inte dra slutsatsen att medlemsstaterna till följd av direktiv 77/187 åläggs en skyldighet att utvidga bestämmelserna i direktivet till att omfatta överlåtelser av företag, verksamheter eller delar av verksamheter som sker inom ramen för ett konkursförfarande som syftar till försäljning av överlåtarens egendom under den behöriga rättsliga myndighetens kontroll.

24 Det finns dock anledning att klargöra att även om sådana överlåtelser på grund av ovan nämnda skäl inte omfattas av det nämnda direktivets tillämpningsområde, så står det medlemsstaterna fritt att på eget initiativ och på grundval av enbart deras nationella rätt helt eller delvis tillämpa principerna i det direktivet.

Tillämpning av direktivet i fall av "surséance van betaling"

25 Även om överlåtelsen av företaget i det förevarande fallet har skett inom ramen för ett konkursförfarande, rör den fråga som ställts av den nationella

domstolen även en eventuell överlåtelse som sker inom ramen för ett förfarande som "surséance van betaling".

26 Parterna är av olika uppfattning huruvida en sådan överlåtelse skall följa samma regler, vad gäller tillämpningen av direktiv 77/187, som en överlåtelse som sker inom ramen för en försäljning som företas av en konkursförvaltare. I detta hänseende har den nederländska regeringen och kommissionen gjort gällande att de skäl som utgör hinder för att utvidga direktivets tillämpningsområde till att omfatta överlåtelser av företag som sker inom ramen för ett konkursförfarande, även utgör hinder för att direktivet tillämpas i fall då en domstol har beviljat överlåtaren betalningsanstånd.

27 Bedrijfsvereniging och den danska regeringen tycks å andra sidan vara av den uppfattningen att direktiv 77/187 borde vara tillämpligt om överlåtaren har beviljats betalningsanstånd, även om direktivet inte skulle vara tillämpligt på en överlåtelse som sker inom ramen för ett konkursförfarande. I annat fall skulle man kunna ansöka om betalningsanstånd enbart i syfte att genomföra överlåtelsen till nackdel för arbetstagarnas rättigheter.

28 Det finns anledning att notera att ett sådant förfarande som "surséance van betaling" uppvisar vissa gemensamma drag med ett konkursförfarande, bland annat har det i likhet med detta en rättslig karaktär. Å andra sidan skiljer det sig från konkursförfarandet genom att domstolens kontroll, över såväl förfarandets inledande som dess förlopp, är av mer begränsad räckvidd. Dessutom är syftet med ett sådant förfarande i första hand att skydda tillgångarna och, då det är möjligt, fortsätta att driva företaget genom ett kollektivt betalningsanstånd i syfte att nå en uppgörelse som gör det möjligt att säkerställa den framtida driften av företaget. Om en sådan uppgörelse inte kan nås kan ett förfarande av detta slag, såsom i förevarande fall, leda till att en gäldenär försätts i konkurs.

29 Av detta följer att de skäl som talar emot en tillämpning av direktivet på överlåtelser av företag som sker inom ramen för ett konkursförfarande, inte är giltiga för ett förfarande av det slag som äger rum på ett tidigare stadium.

30 På grund av alla dessa skäl blir svaret på den första frågan följande. Artikel 1.1 i rådets direktiv 77/187, av den 14 februari 1977, skall inte tillämpas vid överlåtelse av ett företag, en verksamhet eller del av en verksamhet i det fall då överlåtaren har försatts i konkurs, förutsatt att företaget eller verksamheten i fråga ingår i konkursboet. Detta påverkar dock inte medlemsstaternas rätt att på eget initiativ tillämpa direktivets principer på en sådan överlåtelse.

Direktivet skall dock tillämpas vid överlåtelse av ett företag, en verksamhet eller del av en verksamhet till en annan arbetsgivare, som sker inom ramen för ett förfarande som "surséance van betaling".

Den andra frågan

31 Den andra frågan går huvudsakligen ut på om artikel 3.1 i direktiv 77/187 skall tolkas så att den också omfattar de skyldigheter för överlåtaren som, på grund av ett anställningsavtal eller ett anställningsförhållande, har uppkommit före tidpunkten för överlåtelsen.

32 I artikel 3.1 första stycket föreskrivs att "överlåtarens rättigheter och skyldigheter på grund av ett anställningsavtal eller ett anställningsförhållande som gäller vid tidpunkten för överlåtelsen enligt artikel 1.1 skall till följd av sådan överlåtelse övergå på förvärvaren". I det andra stycket föreskrivs emellertid att "medlemsstaterna får föreskriva att efter tidpunkten för överlåtelsen enligt artikel 1.1 – utöver förvärvaren – överlåtaren skall fortsätta att ansvara för förpliktelser som har uppkommit på grund av ett anställningsavtal eller ett anställningsförhållande".

33 Bedrijfsvereniging och kommissionen har gjort gällande att den omtvistade bestämmelsen omfattar överlåtarens samtliga skyldigheter på grund av ett anställningsavtal eller ett anställningsförhållande, inbegripet redan förfallna fordringar som arbetstagarna har på den tidigare arbetsgivaren. Detta följer av syftet med direktivet vilket är att skydda arbetstagarna och särskilt att säkerställa att deras rättigheter skyddas vid byte av arbetsgivare.

34 Den nederländska regeringen har däremot gjort gällande att denna bestämmelse skall tolkas så att den inte omfattar överföring av skulder som har uppkommit före överlåtelsen av företaget, eftersom enligt en erkänd avtalsrättslig princip en gäldenär inte kan överföra sina skulder på tredje man utan medgivande från sina fordringsägare. Den nationella lagstiftaren är dock fri att bestämma att den nya arbetsgivaren skall vara ansvarig för dessa skulder, tillsammans med den tidigare arbetsgivaren, för att på så sätt undanröja den risk som arbetstagarna kan utsättas för om överlåtaren försvinner efter överlåtelsen.

35 Den danska regeringen skiljer å sin sida mellan överlåtelse av ett företag till följd av en normal försäljning, inbegripet fall där anstånd med betalning har beviljats, och en konkursförvaltares överlåtelse av ett företag. Medan

förvärvaren i det första fallet inträder i överlåtarens samtliga skyldigheter som härrör från ett anställningsförhållande, är han inte skyldig att överta befintliga skyldigheter som åligger ett konkursbo med stöd av konkurslagstiftningen.

36 Det finns anledning att erinra om att artikel 3.1 första stycket i direktiv 77/187 i allmänna ordalag och utan förbehåll hänvisar till "överlåtarens rättigheter och skyldigheter på grund av ett anställningsavtal eller ett anställningsförhållande som gäller vid tidpunkten för överlåtelsen". Det andra stycket i nämnda artikel, enligt vilket medlemsstaterna får föreskriva att överlåtaren, utöver förvärvaren, skall fortsätta att vara ansvarig "efter tidpunkten för överlåtelsen", visar att det i första hand är förvärvaren som är ansvarig för att uppfylla de förpliktelser som följer av arbetstagarnas befintliga rättigheter vid tidpunkten för överlåtelsen.

37 Denna tolkning bekräftas av det faktum att artikel 3.3 uttryckligen fastställer att tillämpningsområdet för den omtvistade första punkten inte skall omfatta "arbetstagarnas rätt till ålders-, invaliditets- eller efterlevandeförmåner på grund av kompletterande pensionssystem utanför medlemsstaternas nationella författningsreglerade socialförsäkringssystem för ett eller flera företag". Närvaron av en sådan specifik bestämmelse, som begränsar tillämpningsområdet för huvudregeln, gör det möjligt att dra slutsatsen att artikel 3.1 omfattar arbetstagarnas samtliga rättigheter som inte omfattas av detta undantag, oavsett om dessa rättigheter har uppkommit före eller efter överlåtelsen av företaget.

38 Svaret på den andra frågan blir således följande. Artikel 3.1 i direktiv 77/187 skall tolkas så att den också omfattar överlåtarens skyldigheter, på grund av ett anställningsavtal eller ett anställningsförhållande, som har uppkommit före tidpunkten för överlåtelsen, med förbehåll enbart för de undantag som anges i punkt 3 i den artikeln.

Rättegångskostnader

39 De kostnader som har förorsakats den nederländska respektive den danska regeringen samt Europeiska gemenskapernas kommission, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

– angående de frågor som genom beslut av den 28 juni 1983 förts vidare av Raad van Beroep i Zwolle — följande dom:

1) **Artikel 1.1 i rådets direktiv 77/187, av den 14 februari 1977, skall inte tillämpas vid överlåtelse av ett företag, en verksamhet eller del av en verksamhet i det fall då överlåtaren har försatts i konkurs, förutsatt att företaget eller verksamheten i fråga ingår i konkursboet. Detta påverkar dock inte medlemsstaternas rätt att på eget initiativ tillämpa direktivets principer på en sådan överlåtelse. Direktivet skall dock tillämpas vid överlåtelse av ett företag, en verksamhet eller del av en verksamhet till en annan arbetsgivare, som sker inom ramen för ett förfarande som "surséance van betaling" (anstånd med betalning).**

2) **Artikel 3.1 i direktiv 77/187 skall tolkas så att den också omfattar överlåtarens skyldigheter, på grund av ett anställningsavtal eller ett anställningsförhållande, som har uppkommit före tidpunkten för överlåtelsen, med förbehåll enbart för de undantag som anges i punkt 3 i den artikeln.**

Mackenzie Stuart Bosco Due Kakouris

Koopmans Everling Bahlmann Galmot Joliet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 7 februari 1985.

P. Heim
Justitiesekreterare

A. J. Mackenzie Stuart
Ordförande